

I sangene

Det er en fryd at lægge ører til melodi og rytmisk swing med Bob Rockwell og med Lee Konitz, hvis mesterlige 'Motion' endelig kan fås på cd

Nye cd'er

Af CHRISTIAN MUNCH-HANSEN

Her, tæt på den store københavnske jazzfestival med dens uoverskuelige stilistiske bredde, der mere end nogensinde gør jazzen til en troløs bastardmusik, som udvikler sig i overraskende retninger i pagt med tidens og de globale musikkulturers uransagelige love, er det ikke så dårligt at blive mindet om nogle af den amerikanske jazz' stærkeste og mest traditionsrige egen-skaber: melodi og rytmisk drift. I hvert fald er det en sand lise - midt i alt det nye - at lytte til en plade som *Bob's Wilder*, der folder sit særlige materiale ud i en nobel og elegant vision i lykkelig pagt med jazzens mainstream og standardtradition.

Pladen er skabt af den herboede amerikaner Bob Rockwell (sopran- og tenorsax) med en kvintet, der tæller Kasper Villaume (klaver), svenske Mårten Lundgren (trompet, flugelhorn), Marc Davis (bas) og Karsten Bagge (trommer). Som Rockwell har gjort det før med sin Repertory Quartet i 90'erne, udforsker han igen et materiale skrevet af én komponist. Denne gang den nærmest ukendte Alec Wilder.

Wilder (1907-1980) var ud over at være en tidlig iscenesætter af crossover-eksperimenter mellem jazz og klassisk også en gudbenådet melodiker og sangskriver. Og det er interessant, at materialet (i alt 12 Wilder-sange) allerede ved sin beskaffenhed - Wilders enkle og dog uortodokst fængende melodier og deres kvalitet af noget udefinerligt sørgmuntert - er med til at forme resultatet: Pladen er meget af en lyrisk tilstand, hornene bærer melodierne ind i ens bevidsthed. Lundgren er en både poetisk og bevægelig solist i post-bop-traditionen, hvilket også gælder Villaume. Rockwells varme saxspil er en nydelse i sin tilbagelænedede autoritet.

Udsøgte melodier som »Mimosa And Me«, »Listen To Your Heart«, »Moon And Sand« og »Lovers And Lovers« er levendegjort med respekt, dejlige soli og et basalt swing i rytmegruppen, der smitter i dens glæde ved at ride deroppe på pulsen. Jeg skal ikke udelukke, at somme vil finde pladen småkedelig i sin afdæmpede og velbevandrede stil. Det må de om. Rockwell og co. fylder de udstukne rammer med udsøgt musikalsk *fingerspitzegefühl*. Formentlig har Rockwell skabt en lille klassiker.

Driftig bevægelse

Virkelig mesterklasse er der over den legendariske alt-saxofonist Lee Konitz' trioplade *Motion*, en længe ventet genudgivelse fra Verve (i den særlige miniature-lp-serie), indspillet tilbage i 1961. For det første improviserer Konitz her fuldkommen overvældende med denne støvede, nerve-mættede klang og en idérigdom, som kun ganske få saxofonister - Young, Parker, Rollins, Gordon og slige - er i besiddelse af. For det andet lyder musikken, skabt sammen med

VARM - Med 'Bob's Wilder' har Rockwell skabt en lille klassiker Foto: Nicola Fasano

Sonny Dallas (bas) og den unge Coltrane-kriger, Elvin Jones (trommer), nærmest topmoderne. Det skyldes bl.a. fraværet af et harmonibærende instrument, der skaber en fantastisk luftighed og åbenhed i lydbilledet, gør Konitz i stand til at udforske temaerne og deres akkordiske forbindelser med langt større frihed, og i det hele taget intensiverer trioens interaktion.

Og her er i bedste forstand tale om *motion*, driftig bevægelse. Konitz leger fangeleg ud og ind mellem Jones' kommenterende trommespil og Dallas' gående bas i fem standardversioner, bl.a. »Fooling Yourself« og »All Of Me«. Tempoet er overraskende højt og viser Konitz som den viderebringer af bop-spillet ind i cool-stilens zone, der sidst i 40'erne skabte hans ry. Fraser slynges i snoede linjer op i luften, hvor de hænger i vigtige småpauser, før de lynsnart afløses af nye. *Motion* er en plade med en uimodståelig rytmisk fremdrift og et melodisk overskud, der bygger på det bedste fra den nordamerikanske jazztradition.

kultur@information.dk

- Bob Rockwell: *Bob's Wilder - Bob Rockwell 5 Plays The Music Of Alec Wilder (Stunt)*
- Lee Konitz: *Motion (Verve)*